

modfætte mig, at de her omhandlede Beløb gives til Island, idet jeg betragter dem som en lille Kassebeholdning, som man overlader det til at føre sin Huusholdning med, hvorved bemærkes, at endeel af Beløbene jo ganske vist ville indkomme. Vi ville derved være istand til at afslutte Regnskabet med Island paa en fuldkomnere Maade end hidtil.

Jeg skal saaledes ikke gjøre noget Forsøg paa at tilveiebringe en Forandring i, hvad der nu foreligger, men tilraade, at man bliver staaende ved Lovforslaget og derved sætter Regjeringen istand til at tage imod det.

Justitsministeren: Da Ingen iøvrigt synes at ville tage Ordet, tør jeg maaffee dert, hvad der vilde være mig meget kjært, see et Bidnesbyrd om, at Thingets Medlemmer idethese dele de Ansættelser, som vi nu have hørt udtale af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer), og som det har været mig dobbelt kjært at høre udtalte af ham, i Betragtning af at vi tidligere have arbejdet sammen i denne Sag og da vel vare enige med Hensyn til sammes statsretlige Side, men derimod havde megen Banskæltighed med at komme til Samstemning angaaende den finansielle Side af Sagen. Det ærede Medlem har fremstillet Sagens Charakter fuldkomment rigtig paa den Maade, hvorpaa han i Begyndelsen af sit Foredrag udtalte sig. Det er en Sag, som ingenlunde ligger for blot imellem Regjeringen og Rigsdagen. Den har tværtimod den Giendommelighed og den Ulempe, at man med Hensyn til mange af de Spørgsmaal, der under samme forhandles, har den største Banskæltighed ved her at udtale sig saaledes, at man ikke enten siger for lidt, i hvilket Tilfælde de Grunde, som man anfører for en liberal Afgjørelse af Spørgsmaalene, muligt ikke ville blive fundne tilfredsstillende, eller ved at udtale sig stærkere eller sige noget mere kommer til at give Andre, der staae udenfor, Raaben ihænde imod sig, saa at det af Guds Argumenter drages Slutninger, der gaae videre end de Slutninger, som man selv vilde støtte med sin Argumentation. Under disse Omstændigheder vil det sees, hvormeget jeg maa paaffjonne, at Sagen er bleven ta-

get, som den blev tagen af det ærede kongevalgte Medlem, idet den her foreslaaede Lov betragtes som en rigtig og naturlig Afslutning af hele den Række af Forhandlinger, der have fundet Sted. Naar jeg siger: Afslutning, mener jeg dog naturligvis kun en relativ Afslutning af de her omhandlede Forhold, hvis endelige Afgjørelse jo ikke kan finde Sted blot ved en Lov, vedtagen af Kongen og Rigsdagen.

Det væsentlig Nye i det foreliggende Lovforslag er naturligvis, som det ogsaa blev fremhævet af det ærede 9de kongevalgte Medlem, de Vilkaar, om jeg saa maa sige, hvorunder den foreslaaede Lov er tænkt at skulle træde ud i Livet, altsaa Lovforslagets § 7. Det har paa den ene Side været mig ganske klart, at det vilde være virkelig næsten usmueligt baade for Regjeringen og for Rigsdagen, dersom den i Lovforslaget omhandlede Side af den islandske ForfatningsSag blev liggende i det Uføre, hvort den laa. Det har nemlig noget ligefrem Krænkende for Lovgivningsmagtens Værdighed, ligesom det ogsaa i praktisk Henseende er sørgeligt, naar en Forhandling af en alvorlig Betydning ender med et fuldstændigt Nil, og dette er dobbelt uheldigt, naar Regjeringen har udtalt sig om de paagjældende Spørgsmaal paa en saadan Maade, at den tilstrækkelig har tilkjendegivet som sin Dverbekræftning, at en Afslutning er nødvendig. Men det har paa den anden Side været mig ligesaa klart, at skulde en saadan relativ Afslutning af den islandske ForfatningsSag som den foreslaaede kunne opnaaes, saa maatte Rigsdagen ogsaa bringe det Offer — om det virkelig er et Offer; i Formen er det jo altid et saadant —, at den gav Afkald paa Vedtagelsen af Budgettet for de særlige islandske Indtægter og Udgifter. Det er jo nemlig det Giendommelige og saa godt som Gneftaaende ved disse Forhold, at selve de særlige Anstggender, hvorom der her er Tale, og at Lovgivningen om dem som saadan, uden Hensyn til deres finansielle Side, ere Rigsdagen uvedkommende. De høre alle i Henshold til den tidligere Tingenes Tilstand hjemme under Althingets raadgivende Behandling, og, efterat Althinget er hørt angaaende dem, tilkommer det Kongen